

”Pieni iso” (Joh. 10: 11-16)

Ei ollut vaikea hoksata, että oikeastaan kaikki tämän päivän raamatunkohdat puhuvat paimenesta ja paimenen tehtävästä. Paimenen tehtävä tosin ei ole välttämättä enää niin tuttu ja arkipäiväinen, kuin se vielä oli vaikkapa sata vuotta takaperin. Ehkä meillä kuitenkin jokin mielikuva asiasta on ja siksi rohkenenkin kysyä erityisesti teiltä iske-nuorilta, mitä yhteistä voisi olla paimenen ja isosen tehtävillä. ---

Pysähdytäänpä hetkeksi tuon sanan ”isonen” äärelle. Eikö se ole oikeastaan aika merkillinen sanana? Se kertoo, että sen kantaja on jollain tavoin iso, mahdollisesti vanhempi kuin joku toinen. Sitten siinä sanassa on kuitenkin tuo päätte ”-nen”. Koulun äidinkielen tunnilta joku saattaa muistaa, että kyse on niin sanotusta diminutiivi-muodosta. Diminutiivia käytetään, kun joku henkilö, esine tai asia on *pienempi* kuin yleensä. Esimerkiksi minulla voi olla iso kirja ja sitten pieni kirjanen.

Suuri ja pieni kirja on helppo ymmärtää, mutta mikä kumma on sitten se ”iso-nen”? Tarkoitetaanko sillä sitten ikään kuin pientä isoa? Miten iso voisi olla samalla pieni tai päinvastoin? ”Iso-nen” on jollain tavalla iso, mutta sitten kuitenkin lopulta pieni.

Isosen tehtävässä ollaan tietysti vanhempia kuin ne nuoret ja lapset, joita varten isokset ovat. Tämä edellyttää esimerkillisyyttä, sellaista vastuunottoa, jossa isoseen ja hänen tekemisiinsä voidaan luottaa. Isonen on myöskin sillä tavalla kokeneempi, että hän voi näyttää nuoremmille, miten jokin tehtävä hoituu. Isomman tehtävänä on rohkaista, tsemjata, innostaa. Seurakunnassa isompi voi myös kertoa nuoremmalleen vaikkapa siitä mitä aiemmin on kristillisestä uskosta oppinut. Miten jumalanpalveluksissa toimitaan kirkkoväärteinä, mitä kaikkea Raamatusta voi löytää ja mitä se meille merkitsee tai vaikkapa miten tulisi toimia, että eläisin oikein?

Mutta kaikessa isonenkaan ei ole lopulta kovin iso. Isonen on samalla myös pieni. Isonen on kasvamassa yhtä lailla muiden kanssa, oppimassa koko ajan uusia asioita. Ehkä tällainen kasvaminen ei välttämättä edes lopu koskaan tämän elämän aikana.

Mutta mitä ajattelette, voisiko pienuudesta, kokemattomuudesta olla joskus jopa hyötyäkin? Osaisiko pieni mahdollisesti samaistua paremmin toisiin pieniin? Ehkä hän huomaa toisen pienen paremmin, kuuntelee tarkemmin, osaa kulkea vierellä ja samaistua toiseen. Hän osaa ottaa toisen huomioon. Aina ja kaikessa ei siis ole syytä olla vain iso. Täytyy olla myös *iso-nen*.

Moni meistä varmaankin muistaa Raamatun henkilön nimeltään Daavid. Daavid oli suuri kuningas, ehkä jopa suurin, mitä Raamatun Vanhan testamentin historia tuntee. Daavid valittiin tähän suureen tehtäväänsä kuitenkin varsin nuorena ja kokemattomana. Itse asiassa hänet kutsuttiin tehtäväänsä ohi vanhempien, kokeneempien ja voimakkaampien veljiensä suoraan kuopukselle kuuluneesta lammaspaimenen tehtävästä. Moni muistaakin Daavidin erityisesti siitä, kuinka hän hämmästytti päihittämällä lammaspaimenen lingollaan itseään huikean paljon kookkaamman soturi Goljatin, hänet, jota kokeneemmatkin pelkäsivät. Tänä päivänäkin saatetaan puhua Daavidin ja

Goljatin kohtaamisesta, kun vaikkapa voimasuhteiltaan täysin epäsuhtaiset urheilujoukkueet kohtaavat. Näin Daavidista, pienestä paimenesta tuli yllättäen suuri kuningas.

Raamatussa toistuu monissa paikoin tämä sama teema. Jumalan edessä pieni ja heikko voi olla paljon suurempi kuin ennakkoon odotettiin. Siksi asemaltaan suurenkaan ei tule korostaa suuruuttaan vaan nimenomaan asettua heikommallaan asemaan, kysyä, mitä tuon pienemmän osassa oikeasti tarvitsisin ja sitten toimia myös sen mukaisesti.

Kun Jeesus evankeliumissa puhuu itsestään lampaiden paimenena, on monilla kuulijoilla mielessään ensin kuva pienestä paimenpojasta, Daavidista. Paimen ei siis Jeesuksenkaan tarkoittamassa mielessä ole jonkinlainen toisten yläpuolella oleva ylimielinen pullistelija ja mahtailija, vaan päinvastoin palvelija, joka tulee toisen rinnalle ja puolustaa heikompaa – asettaa henkensä alttiiksi toisten puolesta.

Pääsiäisen sanoman suuruus onkin siinä, että meillä on Jeesus, hyvä paimen, joka tulee niin pieneksi ja heikoksi, että ottaa jopa toisen väärät teot itsensä kannettaviksi. Hän kärsii ja kuolee, astuu kuoleman rajan toiselle puolelle, ettei minun tarvitsisi kantaa vääriä tekojani ja ajatuksiani, vaan että minä eläisin, että voisin olla ”isonen”.

Haluaisinkin ajatella, että tässä kirkossa ”isosia” ette ole vain te tänään seurakunnan isosen ja kerhonohjaajan vapaaehtoistehtävään siunattavat nuoret. Jossain syvemmässä merkityksessä isonen voi olla – ja täytyy olla – jokainen seurakuntalainen: Iso ja pieni yhtä aikaa ja koko ajan. Isous ei ole vain jokin parin, kolmen vuoden määräaikainen tehtävä, vaan se jatkuu koko elämän ajan.

Toivon, että voisimme jokainen olla isosia toiselle: aikuinen lapselle, lapsi aikuiselle, nuori seurakuntalainen vanhemmalle seurakuntalaiselle ja vanhempi nuoremmalleen, lähetystehtävän saanut lähettäjälleen, lähettäjä lähetystehtävänkijälle. Voimakas heikolle, heikko voimakkaalle. Toivon, että voisimme lahjoittaa kokemuksistamme toinen toisillemme, tuntee vastuuta toisistamme, mutta samalla myös kuunnella toista, asettua toistemme pienuuteen rinnalle.

Juuri ”iso-nen”, suuri ja pieni, voi toimia siinä tehtävässä, johon Jeesus, hyvä paimen meitä kutsuu, lähetys- ja palvelutehtävissämme, mitä ne sitten missäkin vaiheessa elämää ovat. Tärkeintä on, että Jeesus kutsujana ei laske tehtäväämme vain ominaisuuksiemme varaan. Todellinen suuruus ja pienuus, eivät ole vain omia ominaisuuksiamme, vaan ne ovat lahjoja Jumalalta. Sinä olet arvokas ja tärkeä Jumalan sinulle antamaan tehtävään.

Katso nyt käsiäsi, katso jalkojasi – ne ovat Jeesuksen, Hyvän Paimenen kätet ja jalat sinulle annettuun tehtävään!

Saarnan vastausmusiikki, *Kaksi tavallista kättä* (NSV 31)